

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DU VERNET RABELL

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΡΚΕΤΑ στενωχωρημένος για την απροσδόκητη επίσκεψη ο Βικτώρ Βαλαντέν, Ιδιοκτήτης και γενικός διευθυντής του θεάτρου «Φριβόλιτς» στο Λονδίνο, γύρισε απότομα και ρώτησε τη νεαρή επισκέπτριά του:

—Ποιά σάς άφησε να μπήτε εδώ, δεσποινίς;... Τί θέλετε;
—Θέλω ν' ανέβω στη σκηνή!... απάντησε ή Νόρα Μόρτον με θάρρος. "Έχω Ι-διαίτερη κλίση για..."

—Σας ρώτησα ποιός σάς άφησε να μπήτε εδώ! την διέκοψε απότομα ο Βαλαντέν, που ήταν πασίγνωστος στους καλύτερους κίρκους για την τραχύτητα των τρόπων του.

—"Απλούστατα, ξεγέλασα τις καθαρίστριες και, γλυστρώνοντας από διάδρομο σε διάδρομο, έφτασα στο γραφείο σας, σέρ!.. άποκριθηκε άτράραχα, μά και μ' ένα τσαχπίνικο χαμόγελο, ή Νόρα.

Αυτό ξεπερνούσε πειά κάθε βριο αθάραδας κι' ο τρομερός ή κείνος όσο και πανόχυρος Ιμπρεσαάριος, άσυνήθιστος σε θαρραλέους τρόπους άπέναντί του, έγινε έξω φρενών.

—Θά σάς πετάξω έξω απ' την πόρτα, δεσποινίς! ξεφώνισε γλωμώς άπ' το θυμό του. Σας αξίζει μία τέτοια ξεροδός από δωμάτια, σύμφωνη άλλωστε με τον λαθραίο τρόπο τής εισόδου σας!...

—Πετάξτε με κι' άπ' το παράθυρο, σέρ... "Άλλά άκούστε με πρώτα, σάς παρακαλώ!... Ξανάπε ή Νόρα με ήρεμο τούπε.

Ποτέ του δέν ξεανάγε αντίκρυσσε τέτοιον άλλόκοτο συνομιλήτη ο Βαλαντέν. "Η Ξεαίψι, που, άντί να κορυφώθη, άρχισε ανιάνινα να χαλαρώνεται. Κι' όταν άποφάσισε επιτέλους να μιλήσει, ένα χαμόγελο ήμέρανε το έκθαμβο ώστόσο πρόσωπό του.

—Μά δέν έχετε νεύρα, δεσποινίς;... τής ειπε μαλακά. Μιά δ-ποιαδήποτε άλλη θάγε φύγει κίλας από δω, έξω φρενών με την ύποδοχή μου!...

—Τρία χρόνια εργάζομαι, σέρ, ως πωλήτρια καταστήματος ύποδημάτων... Οί Πελάτες με συνηθισαν στους άπότομους τρόπους... Κι' όπως ύπομνευσα εκεί, για να πουλήσω ένα ζευγάρι παπούτσια, έτσι ύπομνεύω κι' εδώ για να πετύχω το σκοπό μου!...

—Και ποιός εν' ο σκοπός σας, δεσποινίς; ρώτησε έκπληκτος εκείνος.

—Μά... σάς ειπα... Ν' ανέβω στη σκηνή!...

—Χαχάγά!... Ξέσπασε σε άκράτητα γέλια ο νεαρός, όσο και θαυμάσιος εκείνος Ιμπρεσαάριος. "Απ' τά παπούτσια στη σκηνή!... Χαχαχά!... Είστε άπόλαυσι, δεσποινίς!..."

Κρατούσε τά πλευρά του θροθις, τώρα, και γελούσε με άπερίγραπτη ευθυμία. Πότε-πότε σταματούσε, προσπαθούσε να σοβαρευτεί, μά μόλις αντίκρυζε πάλι την άμοιρη νεαρή κοπέλλα να στέκει και να τον κυλλάζει άφωνα, ζανάριζε άκράτητος τά θρονιερά του γέλια!

—Θά τελειώσετε καμιά φορά;... ρώτησε επιτέλους με παράπονο ή Νόρα, σουφρώνοντας τά λεπτά φρυδάκια τής. "Άντί να γελάτε έτσι, δέν θα ήταν πύ φρόνιμο και πύ άσστό να με ρωτήσετε σε τί μπορούσα ναμα κατάλληλη στο θέασό σας;..."

—"Νάτα μας!... "Έχουμε κι' ύποδείξεις τώρα!... μουρμούρισε ο Βαλαντέν παύοντας απότομα να γελάει.

Δέν ήταν όμως θυμωμένη ή σαρκαστική ή φωνή του, πιά. "Άντίθετα, ο τόνος τής ήταν γεμάτος καλωσύνη και τό πρό-

σωπό του ειχε μία έκφραση ζωηρού ένδιαφέροντος, καθώς κυτόμαλλο με την έμπειρη ματιά του την κοπέλλα από τό πλουσιόμαλλο κεφάλι τής έως στα μικροσκοπικά τά δάτια. Κι' ύστερα πρόσθεσε πύ συγκραταστικά:

—"Άς δούμε τελοςπάντων, δεσποινίς, ποιά εννε τά προσόντα σας;..."

—"Η Νόρα λαχτάρησε τώρα. Τά ώμορφα μάτια τής πέταξαν σπύθες, τό πρόσωπό τής έμψυώθηκε και διαστικά, γρήγορα, άνα φοβισμένη μήπως μεταναυώσει ο Ιμπρεσαάριος, άρχισε ν' άπαριθμη τά πολύτιμα προσόντα τής, λέγοντας:

—Είμαι 22 χρόνια, έξω από μουσική, μπορώ και τραγουδάω καλά, χορεύω πολύ πύ καλά, κι' είμαι...δηλαδή...εσείς ζέρετε καλύτερα από μέναν άν είμαι ώμορφη ή όχι!..."

—Μμμ!... Χμ!... Χμ!... μουρμούρισε διασχητικά ο νεαρός διευθυντής. "Όσο για τό τελευταίο, χμ... χμ... είστε πραγματικά ένας πρώτης τάξεως ώμορφος και τσαχπίνικος... Χμ... χμ!..."

—"Η ματιά του ξεακολουθούσε να την χαϊδεύει έρευνητικά και να φαίνεται κατενθουσιασμένη από αυτή την έρευνά τής. Κι' ή Νόρα, κάτω άπ' τό διαπεραστικό του βλέμμα, χαμήλωσε τό κεφάλι τής κι' έγινε καταπόρφυρη.

Σκεπτικός απότομα ο Βαλαντέν, πάτησε τό κομπι κάποιου κουδουσιού, κι' ειπε στο θυρωρό πού φάνηκε, να τού στείλη τόν προϊστάμενο τής σκηνής άμέσως.

—Κύριε Κάρτερ, τού ειπε μόλις έφθασε διαστικά ο ψηλός και συμπαθητικός εκείνος καλλιτέχνης, σάς συιστώ την δεσποινίδα...μμμ!..."

—...Νόρα Μόρτον, σέρ! πρόσθεσε εκείνη με λαχτάρα.

—...Τη δεσποινίδα Νόρα Μόρτον!... συνέχισε ο Βαλαντέν. Λοιπόν, πάρτε την, δοκιμάστε την—χορό, τραγούδι και τά όρέα—κι' έπειτα την τοποθετείτε όπου νομίζετε καλύτερα... "Αν έννοείται μενέτε ίκανοποιημένος... "Όσο για σας, δεσποινίς...μμμ!..."

—...Νόρα Μόρτον, σέρ! ειπε με κάποιον πείσιμα ή Νόρα.

—..."Όσο για σας, δεσποινίς Νόρα, συνέχισε ο Βαλαντέν, σάς εθγομαι καλή επιτυχία... Δέν θα ξεχάσω να παρακολουθώ τή πρόδους σας!..."

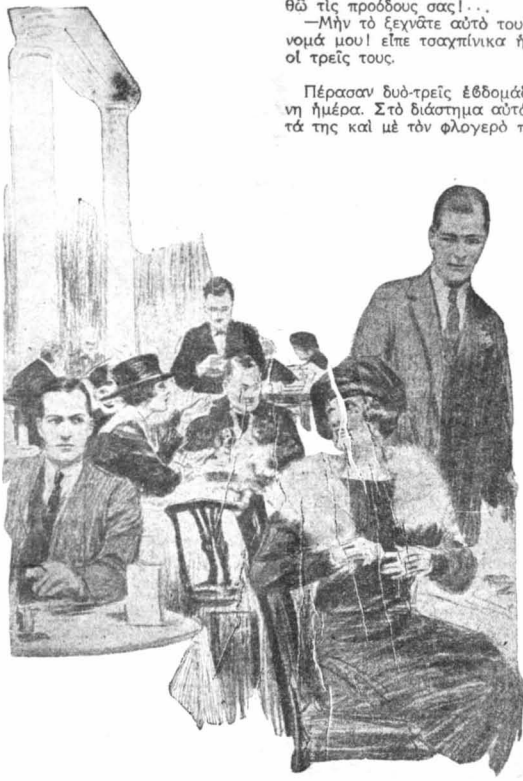
—Μην τό ξεχνάτε αυτό τουλάχιστον, σέρ, όπως ξεχνάτε τ' όνομά μου! ειπε τσαχπίνικα ή Νόρα κι' έμψηξαν τά γέλια και οί τρείς τους.

Πέρασαν δυό-τρείς εβδομάδες, άπ' την άξιωμανημένη εκείνη ήμέρα. Στο διάστημα αυτό, ή Νόρα, με τά φυσικά χαρίσματα τής και με τόν φλογερό πόθο τής ψυχής τής, ειχε κάνει ά-

πίστευτες πρόδους. Πέταγμα πεταλούδας ήταν ο χορός τής, γλυκειά άρμονία ή φωνή τής και σαν από λάστιχο φαίνονταν τό εύκαμπο κανονικό κορμί τής.

"Ήταν ή κορυφαία τού μπαλλέτου τώρα. Τά χειροκροτήματα τού ξετρελλαμένου μαζί τής εκλεκτού κοινού, δέν την μεθούσαν. Τά έρευνητικά βλέμματα, τά γεμάτα θαυμασμό, με τά όποια την παρακολουθούσε κάθε θράδυ άπ' τά παρασκήνια ο νεαρός Ιμπρεσαάριος, δέν την τάραξαν καθόλου. Ξεθωνόταν στις δοκιμές, άγρυπνούς μελετώντας, κι' ειχε άφοσιωθεί με την ψυχή τής στον σιωπηλό Κάρτερ, τόν ασπύρο μά εδουνηδητό διευθυντή τής σκηνής.

"Αφωσιωμένος κι' ο Κάρτερ στην ευγενική Τέχνη του, δοκιμάζε ξεχωριστή ευχαρίστηση στο να διδάσκει με ήμερη την έπιμελή και θεατική μαθηρία του. "Έβλεπε με υπέρηφαν ή Ικανοποίησι να καρποφορούν με τόση γοιμότητα τά δύσκολα μαθήματά του. Κι' όταν ύστερα από καμιά μεγάλη επιτυχία τής στις δοκιμές, ή από κανέναν θρίαυβό τής στη σκηνή, ήθελε να τής ανακουφήσει λίγο την κοπιαστική προσπάθειά τής, την συνώδεε τότε σε κανένα εκλεκτό κέντρο και δειπνούσαν

Είδε τόν Ιμπρεσαάριο να την λοζοκιντάζει έπιμονα...

μαζύ. Πόσο χαίρονταν τότε η πρόην άσημη παλτήτρια!...Περιστοιχιωμένη άπ' τά γεμάτα θαυμασμό θλέμματα τώων άριστοκαρτών, έτρωγε σεμνά, εφφραίνονταν πίνοντας την παγωμένη σαμπάνια της, και χωρίς έξωφρενισμού, χωρίς επιδείξεις, συζητούσε ήρεμα με τόν Κάρτερ γιά καλλιτεχνικά ζητήματα, διψώντας διαρκώς να μορφωθεί περισσότερο.

Δέν είχε προσέξει καθόλου την ιδιαίτερη έπιμονή με την όποια την παρακολουθούσε τόν τελευταίο καιρό ό Βαλαντέν. Αυτόν τόν θεωρούσε ή φτωχή Νόρα σάν ήμίθεο. Κι' ή άφελής ψυχή της, στην όποια είχε μεταδοθή ό θαυμασμός τών συναδέλφων της και τών άλλων καλλιτεχνικών κύκλων τού Λονδίνου γιά τόν νεαρό και μεγαλοφυή ήμπροσάριο, ένοιωσε γι' αυτόν μία θρησκευτική σθεδόν εύλάβεια. Πολλές φορές άναρωτιόταν τώρα, με κάποιο φόβο, πώς είχε τολμήσει τότε να τού φερθή με τόση άναίδεια. Κι' όσο περνούσε ό καιρός, τόσο ένοιωσε και πιο κυριαρχική την έπιβολή τού άπότομου έκείνου καλλιτέχνη, όχι μόνον σέ άλλους γύρω του, αλλά και στόν ίδιο τόν έαυτό της: Τόν θαύμαζε, τόν φοβόταν, και... τόν άπόφευγε σάν κάτι τό άβαστο κι' άσύλληπτο!...

Όστόσο μία θραδειά, μετά την θριαμβευτική εμφάνισή της στή σκηνή τού «Φριβόλιτ», ένθουσιασμένη ό Κάρτερ άπ' την έπιτυχία μερικόν καινούριων ρόλων της, την συνάδευσε σ' ένα άπ' τά πολυτελέστερα κέντρα τού Λονδίνου να δειπνήσουν. Με άβρότητα και τρυφερότητα βοήθησε την εύνοιαμένη μαθητριά του να καθισθή κι' έτοιμαζόταν κι' αυτός να καθισθή άντικρύ της.

Ξαφνικά, ή Νόρα ένοιωσε κάποια άόριστη, μυστηριώδη ένόχληση, και γυρίζοντας ένστικτα τό κεφάλι της, είδε σόδη τραπεζάκι τόν ήμπροσάριο νά την λοξοκυττάζέ με έπιμονή. Τού χαμογέλασε κι' όποκλήθηκε. Ταραγμένη δίμως άπ' τό δυσαρτημένο ύφος του και την έπιπληκτική ματιά του, γύρισε πάλι πίσω. «Έφαγε σάν μουδιασμένη κ' ή άνεξήγητη συγκίνησή της τής έφερε μία χλωμόδα κι' έναν έλαφρό με έπιμονο ποнокέφαλο. Γρήγορα την συνάδευσε σ' ένα τασί ό Κάρτερ, άνήσυχος γιά την ξαφνική άδιαθεσία της.

—Μήπως δέν ήταν κατάλληλο έκείνο τό κέντρο, γιά μία δεσποινίδα, σέρ;... ρώτησε δειλά την έπομένη, μόλις αντίκρισε στά παρασκήνια τόν κατσοφυαομένο ήμπροσάριο.

—Ήταν θαμάσιο τό κέντρο, μά ή συντροφιά σας διαρκώς με τό ίδιο πρόσωπο—έννοώ τόν Κάρτερ—άρχίζει νά μή γίνεται καθόλου θαμάσια!... είπε άπότομα ό Βαλαντέν.

—Ένα δίλημμα τυραννικό παρουσιαζόταν τώρα μπρός στή Νόρα: Τήν λήθεως άραγε αίσθηματικά ό Βαλαντέν;... «Ή όλ' αυτά ήσαν ένα άπλό επαγγελματικό καπρίτσιο του;...

—Μά... μπορεί... ποτέ... ένας... Β α λ α ν τ έ ν... νά... προσέξη... τήν... ταπεινή... Νόρα;... τής ψιθύριζε μία φωνή μέσα της.

Όστόσο, μι' άλλη φωνή της έλαγε συγχρόνως: —Ένδιαφέρεται ποτέ ένας θιασάρχης γιά την |διωτική ζωή μιας καλλιτέχνιδος, όταν ή καρδιά του δέν χτυπάει με συγκίνησι γι' αυτήν;...

Κυτταζόντουσαν κι' οι δύο τους τώρα, στά θάθη τών φωτεινών ματιών τους. Τά χαμήλωσε ή Νόρα πρώτη, ψιθυρίζοντας: —Δέν ξαναπάω με τόν Κάρτερ!...

Μά τά χαμήλωσε κι' ό Βαλαντέν άμέσως, μουρμουρίζοντας: —Σάς θέλω διαρκώς μαζί μου!...

Και κλείνοντάς την στην άγκαλιά του, τή φίλησε τρυφερά. «Έπειτ' από λίγους ήφνες, ή Νόρα Μόρτον, πρόην παλτήτρια ύποδηματοποιείου, ήταν όχι μόνον μία θαυμαστή καλλιτέχνης, αλλά κ' ή εύτυχής...σύζυγος ενός μεγαλοφυούς ήμπροσαρίου!.

**ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΔΑΝΕΖΩΝ**

Ή διάφορες φυλές τού Σουδάν διακρίνονται εύχερως μεταξύ τους άπ' τά ιδιαίτερα σημάδια ποχών χαραγμένα στό πρόσωπό τους. Όλοι γενικώς ό Σουδανέζοι σημαδεύουν τά νεογέννητα με ξυράφι στό πρόσωπο. Ή φυλή τών Μπεγγάρων είναι σημαδεμένη με τρεις κάθες γραμμές στό πηγούνι. Ή φυλή τών Σάανα με τρεις οχισμές όριζόντιες σέ κάθε μάγουλο. Ή φυλή Κκουάλα με τρεις οχισμές κάθες άπάνω σέ κάθε μάγουλο. Ή φυλή τών Δαρφουρίνων τού Νότου με δύο κάθες χαρακίες σέ κάθε μάγουλο πού τέμνονται καθέτως άπό μία άλλη μεγαλύτερη χαρακιά. Ή φυλή τών Δανάλη με τέσσερες γραμμές όριζόντιες σέ κάθε μάγουλο. Κι' ή φυλή τών Διζέμ τέλος με τό σημείο τού σταυρού σέ κάθε μάγουλο.

**ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ**

Ή κείνη (με άγανάκτησι).—Α! μά όχι, επιτέλους! Φανταστήκατε μήπως πώς θά στέκουμαι νά με φιλούν; Έκείνος.—Έχετε δίσημο, δεσποινίς! Άς καθήσουμε, λοιπόν!

Δυό μάγκες συζητούν. Ό πρώτος λέει: —Έρείς, Τζώρτζ, ό πατέρας μου πήγε και φωτογραφήθηκε. —Σουδούδο πράγμα! Άμ' τό δικό μου πατέρα, πού πήγε και τού πήραν τά δαχτυλικά άποτυπώματα!...

Άς θυμείται ή τύχη!... Ή Μ π έ λ λ α.—Πούός σέ σύστησε γιά πρώτη φορά στόν άνδρα σου; Ή Σ τ έ λ λ α.—Κανείς. Συναντηθήκαμε τυχαίως... Δέν...μέμφουμαι κανέναν....

Καθαριότητα: Ό Τζιμ στανάτ' στό δρόμο ένα φίλο του, ό όποιος κοιτασίει. —Τί έπαθε, Μπόμπ; τόν ρωτά. —Άστα... Έβγαλα φανέτα έναν κάλο στό πέλμα τού άριστερού ποδιού μου, κι' είνε τρεις έβδομάδες τώρα, πού μ' έχει σακατέψει... Ό Τζιμ.—Και γιατί δέν τόν κόβεις; Νά, έδώ πάλι στό κορμίο, κάκων και πεντικιούφ. Πήγαμε να σου κόψουν τόν κάλο. Σέ περιμένα. Μετά δυό λεπτά, ό Μπόμπ βγαίνει γελαστός άπό τό κορμίο. Ό Τζιμ.—Ε; Σού τόν έκοψαν τόν κάλο κιόλας; Ό Μ π ό μ π.—Όχι, φίλε μου! Τή στιγμή πού έβγαλα την κάλσα μου, έπεσε άπό μέσα τό κομμάτι τού κολλάρου μου, τό όποιο είχα χάσει τόσες μέρες τώρα!...

Κάποιος άρνημένος γιατρός: Έστειλε ένα γράμμα εις άπάντησιν μιάς προσκλήσεως, πού έλαβε, αλλά κανείς δέν μπορεί νά τό διαβάση, λόγω τής κακογραφίας του. Τότε ό κύριος λέει στή γυναίκα του νά περάση άπό τό φαρμακείο, όπου συγγάζει ό γιατρός, κι' νά δείξη τό γράμμα. Έκει άσφαλώς θά μπορούσαν νά τό διαβάσουν.

Έτσι κι' έγινε. Ό φαρμακοποιός παίρνει τό γράμμα, τό κυττάζει με σιτηγή, κατόπιν πηγαίνει στό εργαστήριο και σέ λίγο επιστρέφει μ' ένα σφαγιασμένο μοιβάκι, τό όποϊόν δίνει στήν κυρία, λέγοντας:

—Αυτό είνε, κυρία μου. Θά παίρνετε τρεις κουτάλες την ήμέρα!... Ή κυρία.—!...

Ένα άσήμαντο λάθος. Ό φοιτητής παραπονείται στή σπιτονοικοκυρά του:

—Μις Σμιθ, τό νερό πού μου στείλατε τό πρωϊ γιά νά ξυρισθώ, δέν ήταν διόλου χλιαρό, νά ξυρισθίτε; Άλλά, κύριε, αυτό ήταν τό πρώϊόν όράμημά σας!...

Ένας έξυπνος μαθητής. Ό καθηγητής.—Τόμ, πώς όνομαζόταν άλλοτε ό βασιλεύς τής Ρωσίας; Ό Τ ό μ.—Τσάρος. Ό καθηγητής.—Σωστά. Κι' ή γυναίκα του; Ό Τ ό μ.—Τσαρίνα. Ό καθηγητής.—Μπράβο, παιδί μου! Και τά παιδιά τους; Ό Τ ό μ.—Τσίροι!...

Τι είνε ή συνήθεια. Ό δικαστής (στόν νεαρό όδοντογιατρό).—Όρκίζεστε ότι θά μού βγάλετε τό δόντι, όλόκληρο τό δόντι και μόνον τό δόντι; *

Ό όφθαλμολόγος.—Είσθε παύ μύων, κύριε! Τί έπάγγελμα κάνετε; Ό π ε λ ά τ η ς.—Είμαι άστρονόμος, γιατρέ!...

Γιά νά προλάβη... Ή μητέρα.—Γιατί, Ούίλλυ, έδειρες τό άδελφάκι σου; Ό Ο ύ ί λ λ υ.—Γιατί μ' έδειρε κι' αυτός... κατόπιν!...

Ό Ά χ έ π α ν ς.—Πάνε ακριβώς δέκα χρόνια, άπό τότε πού έφυγα γιά την Άμερική, μ' ένα παλιό κουτούμι, και τώρα έγώ-οισα μ' ένα έκατομμύριο!... Ό θ ε ό κ ο υ τ ο ς.—Τί διάβολο θά τά κάνης τόσα...κουτούμια; ;...